

In opresoares

George Coșbuc

Fericit va fi cine va lua copiii
lor din fașă și va zdrobi capul
lor de pietrele drumului
(Psalm 123)

Tu te plângi că milă nu-i?
Mai aștepti tu mila lui?
Haina el ți-o ia din cui,
Pâinea de pe masă.
Casa ta, și ei stăpâni!
Prindeți ce vă cade-n mâni,
Și-i loviți la mir, români,
Că-i la voi acasă.

Numai temnițe ne-au zidit,
Numai lanțuri au gătit,
Numai cuie-au făurit,
Cruci de schingiuire:
Dar, pe moși și pe nepoți,
Și pe iad, pe dracii toți,
Nu mai vrem să fim iloți,
Nu vrem umilire!

Noi ne-am plâns și-am plâns de-ajuns,
Ne-au bătut, și ne-am ascuns;
Ne-au scuipat, și n-am răspuns -
Am crezut în soartă.
Noi murim de mii de ori:
Și e laș așa să mori!
Sus, români! Suntem datori
Numai cu o moarte

Prigoniți de soartă noi?
Slabi și de virtute goi?
Lași copii din tați eroi?
E mințit cuvântul!
Azi ne prigonesc acei
Cari ne cred tăcând la ei
Că privim tăcând la ei
Cum ne-nchid mormântul.

Stați cu mâna-n sân, flăcăi?
N-auziți plângând prin văi?

Ceru-i roșu de văpăi
Și se umflă vadul:
Dumnezeu ni-e într-ajutor!
Dacă și el e de-ai lor,
Nu-l mai vrem ocrotitor:
Ne-nfrățim cu iadul.